

Voracitat de Capital, SA

De Teresa Costa-Gramunt - 01/07/2024

Com tanta gent de la seva època, el meu pare va heretar dels seus majors dites i sentències que li eren molt útils per il·lustrar els seus comentaris. Una d'aquestes dites era: «Qui tot ho vol, tot ho perd». Avís sobre el mal de l'avarícia, l'acaparament, l'egoisme, la voracitat de possessions. Sentència poc escoltada, però menys escoltada encara en els nostres temps per la multinacional Capital, SA, o aquesta altra: Desmesura Elevada al Cub.

Un exemple: a la crisi climàtica, de la qual tant es parla, els científics amb les mans al cap, no s'hi posa remei com caldria perquè perillen els guanys obtinguts fins ara amb l'explotació dels recursos naturals. Aquesta deixadesa, o més aviat inconsciència, és fruit de la idea del creixement indefinit que ha fet niu en el sistema capitalista cec a la realitat observable, ja que els recursos són limitats. Aquesta realitat té traducció en la insolidaritat i deshumanització que pot arribar a ser fins i tot criminal, ja que pot comportar l'extinció de la vida de les persones des del moment en què, en casos extrems de migradesa, els recursos disponibles seran per als qui en tinguin el domini.

Aquesta Empresa Anònima, com també en podríem dir d'aquesta fàbrica d'acumulació de béns sense fronteres, sembla només ocupada a acaparar béns de tota mena mercès a la cobdícia: una malaltia de l'ànima esclava per l'afany de guanys i amarada d'una gran voracitat envers els recursos materials i humans del planeta, però també espirituals des del dia en què la creació artística també s'ha convertit en una mercaderia simplement de valor material, no en un bé artístic, espiritual, com també pretén que sigui una mercaderia de valor material, de compra i venda, la informació i el pensament.

A *No desitjaràs els béns del proïsme* (Fragmenta Editorial), en la seva reflexió Maria Sevilla apunta una idea: el manament va ser instituït a la preventiva, com un mur de contenció de la follia acumulativa. Hi havia un temps en què es contenia Capital, SA amb el necessari contrapès de polítiques socials, ara en perill per causa de multinacionals cada vegada més globals i anònimes, i partits polítics escorats cap a posicions radicals que disloquen els ja ben primis equilibris democràtics. «Una part, important, del desencís i la mala maror dels ciutadans envers el funcionament de la política té a veure amb el comportament tirànic i la impunitat de les grans empreses. I, òbviament, amb el fet que el poder polític no fa gran cosa –per no dir que no fa res- per aturar-les», ha escrit Vicent Partal en un dels seus editorials.

Rere la màscara de Capital SA, als anònims que hi ha darrere els deu semblar que no fan mal a ningú, que no pequen contra ningú perquè no veuen ningú... La despersonalització de l'altre treu tota responsabilitat envers l'altre, i com que no hi ha ningú al davant, l'anonimat permet passar-se de rosca. Ho va preveure la mateixa divinitat quan va llegir les taules de la Llei on d'entrada es commina a no adorar ídols: diners, fama i poder, així com en última instància es commina al control del desig desafortat pels béns dels altres, ja siguin personals o del comú. El desè manament exhorta a l'autolimitació de la nostra voracitat que, mirada al fons dels ulls, no és altra cosa que una manifestació d'un buit de vida interior, de vida amb qualitat humana que mai no s'omple si no és amb vida interior i qualitat humana. Es pot sopar dues vegades, però la segona vegada, la de l'excés, és producte d'un buit metafísic, de misèria espiritual.

Teresa Costa-Gramunt

Teresa Costa-Gramunt (Barcelona, 1951). Dissenyadora d'exlibris i escriptora. Formació artística i humanista: belles arts, disseny gràfic, psicologia, grafologia, italià, cultures orientals i simbologia. Des del 1990 es dedica a la creació literària. Ha publicat una cinquantena de llibres entre assaigs, novel·les curtes, narracions, llibres de viatges, biografies, memòries, poemes i prosa poètica. Col·labora amb articles d'opinió en diversos mitjans.

Premiada en el camp de la narrativa, la poesia i el periodisme.